

tallet ikke vil gaa med til Etableringen af en hel Række ny Embeder med paafølgende Pensjonsberettigelse. Det forekommer mig, at hele dette Spørgsmaal, om man overhovedet skal have udsendte Konsuler eller ej, paa dette Sted allerede oftere har været til Behandling. Der er her fra saa mange Sider udtalt Ønske om at gaa den Vej, saa at jeg ikke antager, at der nu i Dag skulde være en anden Stemning i denne Sag, saa meget desto mindre som den mest kompetente Autoritet i dette Spørgsmaal, den Autoritet, hvor man dog skulde faa at høre den Vej, som maatte være den rigtige at gaa i denne Sag, nemlig Grossererforeningen, gentagende har fremhævet, at det er et varmt Ønske fra deres Side, at det vilde være en Forbedring af hele Konsulatsvæsenet, som de vilde sætte særligt Pris paa. Da der altsaa fra den Side har været utret Ønsker, som gik ud paa en Ordning som den, Flertallet har foreslaaet, og da man her paa dette Sted tidligere har sluttet sig til den i alle eller i alt Fald de fleste Udtalelser, der ere faldne i denne Sag, antager jeg heller ikke, at man i dette Øjeblik vil fravige den her.

Korsgaard: Jeg skal ikke nægte, at jeg er bleven noget overrasket ved at se det Resultat, som Flertallet i Udvalget er kommet til. Det, der låa for til 1ste Behandling, var jo en lille Omordning af de bestaaende Forhold, som man i øvrigt bevarede paa det hidtilværende Grundlag, medens det, der foreligger fra Udvalgets Side, er en fuldstændig Reformering, fuldstændig Omdannelse af det Grundlag, hvorpaa vort Konsulatsvæsen hidtil har hvilet. Det overraster mig noget, at man saa raff og forekommer det mig, uden tilstrækkelig Undersøgelse af alle herhen hørende Forhold har villet gaa med til en saa radikal Reform. Med al Anerkendelse af den Sagkundskab, som jeg nok har hørt udfoldet i denne Sag fra den ærede Ordførers Side, maa jeg dog tillade mig at bemærke, at den Kundskab dog næppe er tilstrækkelig til, at Tinget paa den kan gaa til en Reform som den, der her er foreslaaet. Jeg skal paa dette Tidspunkt ikke sige med absolut Visshed, om man ikke med Tiden bør gaa i den Retning, som det ærede Flertal foreslaar her. Jeg tilstaar, jeg savner tilstrækkelige Forudsætninger til nu at udtale mig bestemt derom. Derimod tør jeg sige for mit personlige Vedkommende, og jeg tror for manges, at vi langt fra ere tilstrækkelig oplyste om denne Sag til at kunne gøre et saadant Skridt som det, der her er foreslaaet. Naar vi gaa til Sagen selv, hentet altsaa fra denne formelle og, forekommer det mig, noget

for lette og hurtige og, om jeg tør sige, noget for overfladiske Behandling, som denne Sag har faaet — naar vi gaa til Sagen selv og se paa Realiteten, maa jeg tilstaa, at jeg er ikke overbevist om, at det, man her foreslaar af Konsulatsvæsenet, er bedre end det, man har nu. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man snarere faar noget daarligere. Man vil jo altsaa sende til de større Pladser saakaldte consules missi eller udsendte Konsuler, og man mener, at de vilde være bedre i Stand til at repræsentere vort Land paa de Omraader, som Konsulaterne have under sig. Jeg nærer imidlertid meget stærkt Tvivl om, at man kan faa tilstrækkeligt kvalificerede Folk til at beklæde disse Poster. Det er jo ikke nok, at man dertil har nogenlunde routinerede Kontormænd, som maaste teoretisk nogenlunde og en Smule praktisk ogsaa ere inde i Handelsforhold. Man skal jo dertil have Folk, som staa paa Højdepunktet af kommerciel Uddannelse, baade teoretisk og praktisk, og som tillige have en saa betydelig, social Position, at de kunne gøre sig gældende paa det fremmede Sted. Men jeg tvivler om, at vi kunne finde saadanne Folk. Der vil maaste nu og da kunne findes en eller anden mere eller mindre habareret Købmand, for hvem det vilde være et Avancement at kunne gaa til et fremmed Land med en Gage af 12—14,000. Men de Folk, som ere kvalificerede til at beklæde Konsulposterne, hvis disse Poster skulle holdes i samme Niveau som nu, faar man saa vist ikke for de Bønninger. Folk med en saadan kommerciel Indsigt, en saadan Overlegenhed og saadan social Position som den, der skal til for at varetage en Konsulpost, forlade vist nok ikke deres Forretninger og de Udgifter, de have der, for at varetage et saadant Embede. Vi kunne naturligvis nok faa Kandidater et eller andet Sted fra. Jeg ved ikke, om man har merkantile Kandidater, — man har ellers Kandidater i alle andre Fag — men, hvis man faar en saadan Indretning som den, der her er Tale om, faar man ogsaa nok merkantile Kandidater, som ville søge disse Embeder, ligesom man har Landbrugs-kandidater og alle mulige andre Slags Kandidater; men jeg tvivler meget om, at det vil blive den Slags Folk, der med det fornødne Estertryk, fornøden Uddannelse, fornøden social Position, kunne hævede vort Lands Stilling paa de fremmede Pladser. Det at blive Konsul for Danmark er jo væsentlig en Væresag. De Folk, der overtage et saadant Konsulat, tage i de allerfleste Tilfælde kun denne Post som en Værespost. Som Regel er det Folk, der ere i betydelige Stillinger som Købmænd eller